

Missa d'Acció de Gràcies i Diada de Meritxell al Santuari de la Mare de Déu de Meritxell

El Principat d'Andorra va celebrar el 8 de setembre, en la Diada de Meritxell, la concessió al Santuari del títol i dignitat de Basílica Menor, per part del Papa Francesc. L'acte central de la diada va ser la missa solemne presidida pel Cardenal Mons. Antonio Cañizares, Prefecte de la Congre-

gació per al Culte Diví i la Disciplina dels Sacraments, i concelebrada per Mons. Joan-Enric Vives, Arquebisbe —Bisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra, i els sacerdots de les Valls, en més d'una vintena. Hi van assistir les autoritats andorranes, encapçalades pel Cap de Govern i el Síndic de les Valls i el Cònsol Major de Canillo, paròquia on està situat el Santuari. La Basílica es va omplir de gom a gom com en totes les celebracions d'aquell dia i del dia abans.

GLOSSA

Pregàries apreses quan érem infants

Un matí d'estiu, amb un amic que ha superat els setanta anys i que tota la vida ha viscut en un petit poble, treballant de paleta i esdevenint destre en el treball de la pedra, anem a una ermita dedicada a la Mare de Déu. Tan bon punt hi arribem, em suggereix de saludar Maria. Ho fa recitant un poema de Mn. Cinto Verdaguier a la Mare de Déu de la Mercè que havia après quan era infant i que converteix en pregària de salutació: «Oh Maria aquí em teniu, / vostre amor a Vós me mena [...]. Ja mai més me deixeu lliure / sinó per volar al port, / quan amb l'hora de la mort, / m'arribi l'hora de viure». Després de celebrar l'eucaristia, em recorda: «Abans d'anar-nos-en, hem de pujar a estimar la Mare de Déu». Fet el petó a la imatge, el meu amic acaba la nostra visita amb una pregària de comiat amb un altre poema de Mn. Cinto que diu: «Sortint de vostra ermita, / un do us demanaré: / torneu-me la visita, / l'instant que em moriré. / Estrella que al cel guia / guieu-m'hi Vós si us plau. / Adéu-siau, Maria; / Maria, adéu-siau». Uns infants que havien arribat uns moments abans amb els pares escolten amb interès i miren curiosos el senyor gran, d'ulls vius i brillants, que s'acomia de Maria amb un poema fet pregària que havia après quan era com ara ells. Paraules

antigues sentides, pregades, amb emoció quasi d'infant. Quan sortíem de l'ermita, el grup de pares i infants pujaven les escales per anar a estimar la Mare de Déu.

Pregar en temps de vacances. «Tots ells eren constants i unànimes en la pregària, juntament amb algunes dones, amb Maria, la mare de Jesús, i amb els germans d'ell» (Ac 1,14). Estimar Maria en les devocions populars, en les seves ermites i santuaris; ensenyar als infants poemes i pregàries antics —molts són de sempre— o d'ara adreçats a ella; ajudar així a descobrir Maria com a mare, com a mitjancera, com a refugi, com a advocada... Seguir el seu exemple de fe i de caritat, atenta a les necessitats dels altres, com a Canà, confiant en el seu fill. «Feu tot el que ell us digui» (Jn 2, 5b). Des de molt antic s'ha honorat Maria sota l'advocació de Mare de Déu, dona fidel a la voluntat del Pare que pregà amb l'Església que naixia i s'anava configurant amb l'impuls de l'Esperit. Maria, la mare del Senyor, mare de la comunitat creient, l'Església. Acudim a ella, honorem-la i ensenyem a fer-ho als infants i joves. Fem realitat actual la seva lloança agraïda: «Totes les generacions em diran benaurada» (Lc 1,48).

Enric Puig Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

Som portadors d'una missió apassionant

Estem iniciant el **nou curs**, i amb ell la vida pastoral oberta, creativa, «perseverant» en els mandats rebuts del Senyor Jesús: «*Manteniu-vos en el meu amor*» (Jo 15,9). Per a cada batejat, ha de ser un goig saber que Jesús compta amb cadascun de nosaltres per fer aquest nou curs la seva obra de salvació de tots i de cadascun dels qui el Pare li ha confiat, que són realment els nostres «*germans*», els pròxims. Som els seus «apòstols» que, plens de l'Esperit Sant, «*sortim a sembrar*» (cf. Mt 13,3ss). És una missió apassionant: donar testimoni veraç i creïble, autèntic i amb obres d'amor, de la nostra fe en Crist, que està viu, que ha ressuscitat i que té un gran disseny d'amor per a cada una de les persones que arriba al món, i sobretot per als més pobres.

Potser pensareu que comporta moltes renúncies, que molts no ho valoren, que la societat més aviat ens critica, que xoquem amb la cultura egoista i individualista ambiental, que sembla com si no aportéssim molt de positiu, que ens topem amb la soledat i la creu... Però això són les sirenes que volen desencaminarnos. No fem massa cas de les veus negatives; indiquen bé que seguim el Crist crucificat. Hi ha una humanitat que ens necessita i ens espera, feta de moltes persones concretes, que reclamen «*veure Jesús*» (Jo 12,21) a través de les nostres paraules i accions, que anhelan salvació i vida eterna, enmig de tanta mediocritat, violència, injustícia i maldat com cada dia ens topem. I nosaltres sabem que aquesta font de vida eterna existeix; que és Jesucrist, el Redemptor del món, a qui humilment seguim i servim.

Hem de creure més en la nostra vocació i missió tan apassionants. Ens ho recorda el Papa Francesc: «En un món en transformació, cal una Església renovada i transformada per la contemplació i pel contacte personal amb Crist, per la força de l'Esperit. És l'Esperit de Crist la font de la renovació, la que ens fa trobar nous camins, nous mètodes creatius, les diverses formes d'expressió per a l'evangelització del món actual». De Crist ens vindrà la força per encetar el camí missioner i la joia de l'anunci, per tal que la llum de Crist il·lumini tots aquells que encara no el coneixen o l'han refusat. Per això demana el coratge d'«*arribar a totes les perifèries que tenen necessitat de la llum de l'Evangelí*» (EG 21). No ens poden entretenir ni en les nostres debilitats, ni en els nostres pecats, ni en tants impediments que se'ns presenten per a testimoniar i proclamar l'Evangelí. És l'experiència de la trobada amb el Senyor el que ens empeny i ens dona la joia d'anunciar-lo a tothom. Tinguem present el gran testimoniatge dels màrtirs actuals a l'Àfrica, a Irak, a Síria... «L'Església és el poble de les benaurances, la casa dels pobres, dels afluïts, dels exclosos i dels perseguïts, de tots aquells que tenen fam i set de justícia», diu el Papa Francesc. I convida a treballar per tal que les comunitats eclesials sàpiguen acollir amb amor preferencial els pobres, tenint les portes de l'Església obertes perquè tots hi puguin entrar i trobar-hi refugi.

Donem gràcies a Déu per la nostra vocació cristiana i concretem on posarem l'accent en el nou curs que comença. Que n'és de bella una vida lliurada al servei del Regne de Déu! «*Busqueu per damunt de tot el Regne de Déu i ser justos tal com ell vol, i tot això, us ho donarà de més a més*» (Mt 6,33).

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

ENTREVISTA

▶ **SALVADOR BERNAL**

Fidelitat i servei a l'Església

Dissabte vinent, dia 27, tindrà lloc a Madrid la beatificació d'Álvaro del Portillo, successor de sant Josepmaria Escrivà de Balaguer, fundador de l'Opus Dei. La seva vida va estar marcada per un sentit de fidelitat i servei a l'Església —va treballar en el Concili Vaticà II i, també, a la cúria vaticana. Salvador Bernal, que va conèixer bé el futur beat, ha publicat *Álvaro del Portillo, una semblança personal* (Ed. Claret).

Com era Álvaro del Portillo, de prop?

Tenia el carisma de la normalitat: home profundament humà, pendent dels altres, oblidat de si mateix. Més d'una vegada he usat un vers d'Antonio Machado: era un home bo, en el bon sentit de la paraula bo.

Com el descriuria com a pastor?

Amb les paraules de sant Pau a 2a Corintis 11,28: tenia la *sollicitudo omnium Ecclesiarum*. Realment, estar al seu costat unes setmanes significava créixer en visió universal, participant d'infinitat de notícies, alegries i desvetllaments relatius a l'Església en tantes regions del món.

Què significa que Álvaro del Portillo va ser testimoni fidel de la vida santa de Josepmaria Escrivà i per què va voler ser-ho?

Al llarg de la història, la divina Providència ha reiterat aquesta figura del successor d'un sant, almenys des de Moisès. En el cas de l'Opus Dei, es tractava de configurar la realitat profunda de la crida universal a la santedat de tots els fidels. Álvaro del Portillo va contribuir a fer-la realitat, no sols amb la seva fidelitat personal als ensenyaments de sant Josepmaria, sinó amb el seu treball en el Vaticà II: sant Joan XXIII li va encarregar la presidència d'una comissió i el va nomenar posteriorment secretari d'una altra.

Òscar Bardají i Martín

FE I GRANS CIUTATS

L'opció pels pobres en una Església cordial

L'Església missionera fa una opció en favor de tots, i això es demostra en la seva opció en favor dels pobres. Francesc vol «una Església pobre i per als pobres» (paraules en la primera trobada amb els periodistes després de la seva elecció). L'opció preferencial pels pobres marca la fesomia de l'Església llatinoamericana, de la qual prové Francesc.

Els pobres estan presents en el cor de Déu i cal que estiguin presents en el cor del Poble de Déu. Francesc ens recorda sovint la dimensió social de l'evangelització. «L'Església, guiada per l'Evangelí de la misericòrdia i per l'amor a l'home, escolta el clamor per la justícia i vol respondre-hi amb totes les seves forces [...]. Això implica tant la cooperació per a resoldre les causes estructurals de la pobresa i per a promoure el desenvolupament integral dels pobres, com els gestos més simples i quotidians de solidaritat davant les misèries molt concretes que trobem» (EG, 188).

El lloc privilegiat dels pobres en el Poble de Déu (EG, 197-201) inclou aquestes dues afirmacions principals:

a) «El cor de Déu té un lloc preferencial per als pobres, tant que fins ell mateix es va fer pobre» (EG, 197).

b) «Per a l'Església, l'opció pels pobres és una categoria teològica abans que cultural, sociològica, política o filosòfica» (EG, 198).

(De la ponència del Dr. Carlos Maria Galli, de Buenos Aires, en el Congrés Internacional de Pastoral de les Grans Ciutats)

HECHOS DE VIDA

Para momentos difíciles: «Anima Christi»

Ludolfo de Sajonia, el *Cartujano*, en su *Vida de Cristo*, que leyó Ignacio de Loyola durante su convalecencia de una herida grave, escribió:

—«Si has compasión de Mí, reinarás conmigo. / Si deseas tener curador de tus llagas, Cristo médico es. / Si fiebres y trabajos pades, fuente de refrigerio es. / Si eres de maldad cercado, justicia y santidad es. / Si has de menester socorro, esfuerzo y virtud es. / Si temes la muerte, vida es. / Si aborreces las tinieblas, luz es. / Si deseas ir al cielo, carrera es. / Si buscas manjar de pan vivo, alimento es. / Y por ende, bien dijo el sabio: «Perfecta ignorancia es saber muchas cosas y no saber a Jesucristo...»

En los *Ejercicios Espirituales*, Ignacio de Loyola recomienda que se rece el *Anima Christi*:

- Alma de Cristo, santifícame.
- Cuerpo de Cristo, sálvame.
- Sangre de Cristo, embriágame.
- Agua del costado de Cristo, lávame.
- Pasión de Cristo, confórtame.
- ¡Oh buen Jesús!, óyeme.
- Dentro de tus llagas, escóndeme.
- No permitas que me aparte de Ti.
- Del maligno enemigo, defiéndeme.
- En la hora de mi muerte llámame.
- Y mándame ir a Ti.
- Para que con tus santos te alabe.
- Por los Siglos de los Siglos. Amén.

J.M. Alimbau

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

«Humilde trabajador en la viña del Señor»

Con esta frase se definía Benedicto XVI el día de su elección. Así trabajó él siempre en la Iglesia. Su sucesor, Francisco, es un ejemplo mantenido de tal actitud. Hoy el Papa se encuentra en Albania, en respuesta a la invitación de los obispos y de las autoridades del país. Acude con un claro deseo —ha dicho— de «confirmar en la fe a la Iglesia en Albania y testimoniar mi aliento y mi amor a un país que sufrió mucho a consecuencia de las ideologías del pasado».

De los fieles cristianos albaneses recibimos todos el testimonio de la existencia de una familia fuerte, en la que los ancianos son respetados, escuchados y atendidos, de una preciosa convivencia pacífica entre las religiones, de una mantenida paz social, de un gran amor a la Iglesia.

Aleccionados por tales virtudes, acojamos unas palabras dirigidas por el Papa a los jóvenes: «Vayan, sin miedo, para servir». Humildes trabajadores de la viña, ofrezcamos «nuestra carne, con la humildad y el valor de María, para que él pueda seguir habitando en medio de los hombres; nuestras manos para acariciar a los pequeños y a los pobres; nuestros pies para salir al encuentro de los hermanos; nuestros brazos para sostener a quien es débil y para trabajar en la viña del Señor» (12/12/2013).

Hna. M. de los Ángeles Maeso Escudero
Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL

Accés al Breviari

- 22. ■ Dilluns** (lit. hores: 1a setm.) [Pr 3,27-34 / Sl 14 / Lc 8,16-18]. Sant Maurici (o Mori), venerat a Suïssa, i altres companys, mrs.; santa Digna, vg. i mr.; sant Fèlix IV, papa (526-530).
- 23. □ Dimarts** [Pr 21,1-6.10-13 / Sl 118 / Lc 8,19-21]. Sant Pius de Pietrelcina (pare Pio), prev. caputxí; santa Tecla, vg. i mr., associada a sant Pau, venerada a Selèucia i patrona de Tarragona; sant Andreu, mr.
- 24. ■ Dimecres** (□ Barcelona, St. Feliu i Terrassa) [Pr 30,5-9 / Sl 118 / Lc 9,1-6]. Mare de Déu de la Mercè (s. XIII), patrona de Barcelona (ciutat i arxidiòcesi, 1868, i província eclesiàstica; festa de precepte a Barcelona ciutat).
- 25. ■ Dijous** [Coh 1,2-11 / Sl 89 / Lc 9,7-9]. Sant Dalmau Moner (1291-1341), rel. dominicà, de Santa Coloma de Farners (Selva); Mare de Déu de la Misericòrdia (Reus); santa Aurèlia, vg.
- 26. ■ Divendres** [Coh 3,1-11 / Sl 143 / Lc 9,18-22]. Sants Cosme i Damià (anomenats *els sants metges*), germans bessons mrs. de Síria, patrons dels metges i els farmacèutics.
- 27. □ Dissabte** [Coh 11,9-12,8 / Sl 89 / Lc 9,43b-45]. Sant Vicenç de Paül (1581-1660), prev. a París, fund. Paüls (CM, 1625) i cofund. Filles de la Caritat (FC, paüles, 1633); sant Caius o Gai, bisbe; sants Adolf i Joan, germans mrs.
- 28. ■ † Diumenge vinent**, XXVI de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Ez 18,25-28 / Sl 24 / Fl 2,1-11 (o més breu: Fl 2,1-5) / Mt 21,28-32]. St. Venceslau, mr. (935), duc de Bohèmia; St. Llorenç Ruiz, pare de família filipí, i companys, mrs. a Nagasaki (s. XVII); beat Francesc Castelló i Aleu, mr.

DIUMENGE XXV DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 55,6-9)

Cerqueu el Senyor, ara que es deixa trobar, invoqueu-lo ara que és a prop. Que els injustos abandonin els seus camins, i els homes malèfics els seus propòsits; que es converteixin al Senyor i s'apiadarà d'ells, que tornin al nostre Déu, tan generós a perdonar. Perquè els meus pensaments no són els vostres, i els vostres camins no són el meus, diu l'oracle del Senyor. Els meus camins i els meus pensaments estan per damunt dels vostres tant com la distància del cel a la terra.

▶ Salm responsorial (144)

R. *El Senyor és a prop dels qui l'invoquen.*

Us beneiré, Déu meu, dia rere dia, / lloaré per sempre el vostre nom. / El Senyor és gran. No us canseu de lloarlo, / que la seva grandesa no té límits. R.

El Senyor és compassiu i benigne, / lent per al càstig, gran en l'amor. / El Senyor és bo per a tothom, / estima entrañablement tot el que ell ha creat. R.

Són camins de bondat els del Senyor, / les seves obres són obres d'amor. / El Senyor és a prop dels qui l'invoquen, / dels qui l'invoquen amb sinceritat. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Fl 1,20c-24.27a)

Germans, tant si surto en vida d'aquesta presó, com si he de morir, sé que Crist serà glorificat en el meu cos. Perquè per a mi, viure és Crist, i morir em seria un guany. Però quan penso que, mentre continua la meua vida, puc fer un treball profitós, no sé pas què escollir; em trobo pres per aquesta alternativa: d'una banda, el meu desig és de morir ja per estar amb Crist, cosa incomparablement millor; però d'altra banda, pensant en vosaltres, veig més necessari que continuï la meua vida corporal. Ara, a vosaltres, us demano solament això: que porteu una vida digna de l'evangeli del Crist.

▶ Evangeli segons sant Mateu (Mt 20,1-16a)

En aquell temps, Jesús digué als deixebles aquesta paràbola: «Amb el Regne del cel passa com amb un propietari que sortí de bon matí a llogar treballadors per a la seva vinya: va fer tractes per un jornal, i els envià a la seva tasca. Sortí altra vegada a mig matí, en trobà d'altres a la plaça sense feina i els digué: Aneu també vosaltres a la meua vinya; us pagaré el que sigui just. I ells hi van anar. Pels volts de migdia i a mitja tarda, tornà a sortir i va fer el mateix. Una hora abans de pondre's el sol encara en trobà d'altres i els digué: Què feu aquí tot el dia desvagats? Ells li contesten: És que ningú no ens ha llogat! Els diu: Aneu també vosaltres a la meua vinya. Al capvespre, l'amo de la vinya digué a l'encarregat: Crida els treballadors i paga'ls el jornal. Comença pels que han vingut més tard, i acaba pels primers. Vingueren, per tant, els qui feia una hora que treballaven, i cobraren el jornal sencer. Quan tocava als primers, es pensaren que cobrarien més, però van cobrar el mateix jornal. En veure això, rondinaven i deien al propietari: Aquests darrers han treballat només una hora i els pagues igual que a nosaltres, que hem hagut de suportar tot el pes de la jornada i la calor. Ell va respondre a un d'aquests: Company, quin mal t'he fet? No havíem fet tractes per un jornal? Doncs, pren el que et toca i vés-te'n. A aquest darrer jo li vull donar igual que a tu. Que no puc fer el que vull a casa meua? Tens enveja perquè jo sóc generós? Així els darrers passaran a primers, i els primers a darrers.»

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 55,6-9)

Buscad al Señor mientras se le encuentra, invocadlo mientras está cerca; que el malvado abandone su camino, y el criminal sus planes; que regrese al Señor, y él tendrá piedad, a nuestro Dios, que es rico en perdón. Mis planes no son vuestros planes, vuestros caminos no son mis caminos —oráculo del Señor.

Como el cielo es más alto que la tierra, mis caminos son más altos que los vuestros, mis planes, que vuestros planes.

▶ Salmo responsorial (144)

R. *Cerca está el Señor de los que lo invocan.*

Día tras día, te bendeciré / y alabaré tu nombre por siempre jamás. / Grande es el Señor, merece toda alabanza, / es incalculable su grandeza. R.

El Señor es clemente y misericordioso, / lento a la cólera y rico en piedad; / el Señor es bueno con todos, / es cariñoso con todas sus criaturas. R.

El Señor es justo en todos sus caminos, / es bondadoso en todas sus acciones; / cerca está el Señor de los que lo invocan, / de los que lo invocan sinceramente. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Fl 1,20c-24.27a)

Hermanos:

Cristo será glorificado abiertamente en mi cuerpo, sea por mi vida o por mi muerte. Para mí la vida es Cristo, y una ganancia el morir. Pero, si el vivir esta vida mortal me supone trabajo fructífero, no sé qué escoger. Me encuentro en ese dilema: por un lado, deseo partir para estar con Cristo, que es con mucho lo mejor; pero, por otro, quedarme en esta vida veo que es más necesario para vosotros. Lo importante es que vosotros llevéis una vida digna del Evangelio de Cristo.

Lo importante es que vosotros llevéis una vida digna del Evangelio de Cristo.

▶ Evangelio según san Mateo (Mt 20,1-16a)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos esta parábola: «El reino de los cielos se parece a un propietario que al amanecer salió a contratar jornaleros para su viña. Después de ajustarse con ellos en un denario por jornada, los mandó a la viña. Salió otra vez a media mañana, vio a otros que estaban en la plaza sin trabajo, y les dijo: "Id también vosotros a mi viña, y os pagaré lo debido." Ellos fueron. Salió de nuevo hacia mediodía y a media tarde e hizo lo mismo. Salió al caer la tarde y encontró a otros, parados, y les dijo: "¿Cómo es que estáis aquí el día entero sin trabajar?" Le respondieron: "Nadie nos ha contratado." Él les dijo: "Id también vosotros a mi viña." Cuando oscureció, el dueño de la viña dijo al capataz: "Llama a los jornaleros y págalos el jornal, empezando por los últimos y acabando por los primeros." Vinieron los del atardecer y recibieron un denario cada uno. Cuando llegaron los primeros, pensaban que recibirían más, pero ellos también recibieron un denario cada uno. Entonces se pusieron a protestar contra el amo: "Estos últimos han trabajado sólo una hora, y los has tratado igual que a nosotros, que hemos aguantado el peso del día y el bochorno." Él replicó a uno de ellos: "Amigo, no te hago ninguna injusticia. ¿No nos ajustamos en un denario? Toma lo tuyo y vete. Quiero darle a este último igual que a ti. ¿Es que no tengo libertad para hacer lo que quiera en mis asuntos? ¿O vas a tener tú envidia porque yo soy bueno?" Así, los últimos serán los primeros y los primeros los últimos.»

Paràbola dels treballadors enviats a la vinya, miniatura d'un Evangeliari (Biblioteca Nacional, Madrid)

▶) Aquesta imatge parla

COMENTARI

Els treballadors de la vinya

Vet aquí una paràbola del Regne amb un ensenyament que va més enllà de la conclusió: «Els darrers seran primers i els primers, darrers» (20,16; cf. 19,30). El tema de la paràbola, com mostra el fragment de la queixa dels contractats a primera hora del matí (20,10-12), no és l'ordre del pagament del sou sinó, més aviat, que els qui han estat contractats al matí reben el mateix que els contractats a darrera hora de la tarda, sense possibilitat de complir el jornal. L'accent de la paràbola, per tant, està clarament en la bondat del Senyor de la vinya (també aquí l'amo es converteix en el Senyor de la vinya, 20,8), en front de la gelosia dels qui

han hagut de «suportar el pes de la jornada i la calor» (20,15; cf. 20,12c).

Aquesta paràbola, que —això cal subratllar-ho— només la tenim en Mateu, és un contrapunt clar i directe a la doctrina de les bones obres. L'ensenyament és que la doctrina de les bones obres no és el criteri decisiu de la plenitud. En efecte, la insistència de Mateu en les bones obres, reflectida en diferents episodis (p.ex. en diversos moments del sermó de la muntanya, en la paràbola del sembrador, etc.) i que encara trobarem més endavant en Mateu (p.ex. en Mt 25), podria semblar que avalla la doctrina del pagament d'un sou com a gest decisiu de cara a assolir la plenitud a què estem cridats. La paràbola, com a contrapunt a aquesta

doctrina, ensenya amb claredat que el gest veritablement cabdal de la plenitud a què se'ns crida no són les bones obres (en terminologia clàssica, el mèrit) sinó la bondat del Senyor de la vinya. Com ja vam dir en el comentari de la paràbola del jull, estem en bones mans.

Tanmateix això no treu que no haguem de col·laborar amb fermesa i fidelitat a realitzar la justícia del regne (6,33), que ha d'anar més enllà que la dels escribes i fariseus. Les bones obres continuen essent una implicació ineludible del procés d'implantació del Regne (5,16), però no són la clau de la plenitud que ve de la bondat del Senyor.

Visita Pastoral a Gósol

El Sr. Arquebisbe realitzà una Visita Pastoral a la parròquia de Santa Maria de Gósol el 14 d'agost, quan celebrava la seva Festa Major. A la seva arribada fou rebut per l'II-Im. Sr. Alcalde de la població, Sr. Lluís Campmajó i pel Sr. Rector de la Parròquia, Mn. Ramon Anglerill. L'Arquebisbe d'Urgell presidí la celebració eucarística a l'església de Santa Maria on concelebraren el Rector de la Parròquia, Mn. Ramon Anglerill, el capellà i escriptor català, Mn. Josep Maria Ballarín, que té residència a Gósol, i Mn. David Codina. Solemnitzà els cants el Cor Parroquial de Gósol que va sorgir l'any 1992 dins el marc de les festes del centenari de l'Església nova i que oferí un gran nivell en les seves interpretacions musicals. Hi assistí una gran quantitat de fidels entre ells la II-Ima. Sra. Alcaldessa de Josa i Tuixent, Sra. Maria Carme Valls; l'exambaixador Sr. Eugeni Bregolat i l'exalcalde de La Seu d'Urgell, Sr. Joan Ganyet, entre altres autoritats.

Aplec de Sant Serni de Bellfort

El diumenge 17 d'agost es va celebrar a l'església de Sant Serni de Bellfort la festa avançada en el calendari en honor del copatró de la parròquia, Sant Agustí. Com cada any els fills del petit nucli de Bellfort es van aplegar per honorar el sant, tot celebrant la missa de la Festa Major de l'estiu. Un bon nombre de veïns de la Baronia de Rialb, de Ponts i d'altres indrets han participat en els actes religiosos i festius, que han tingut lloc durant tot el dia. La celebració religiosa va ser presidida per Mn. Bonifaci Fortuny, encarregat de les parròquies que formen part de la Baronia de Rialb. Acaada la missa es van beneir els pans que tot seguit es van repartir entre els fidels, com mana la tradició, així com també un petit lligall d'alfabrega beneïda per portar a les llars i guardar a les famílies.

Èxit de participació en les Jornades de Teologia

Les Jornades de Teologia que es van celebrar entre els dies 28 i 29 d'agost han resultat enguany un èxit de participació: més de 180 persones s'hi van inscriure per tractar en profunditat el tema de la bioètica, sota el títol genèric «Acollir la vida. Tenir-ne cura. De la bioètica a la biopolítica.»

Les jornades, organitzades per la Delegació d'Ensenyament del Bisbat d'Urgell i obertes al públic en general, acull laics de signe divers del Bisbat i Andorra, i també de punts de Catalunya. Una part important dels assistents però, són mestres i professors de religió, i també catequistes, sacerdots i alguns laics voluntaris o vinculats amb els consells de Pastoral de les parròquies de la diòcesi. L'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, va presidir al matí la inauguració de les jornades, posant èmfasi en el valor de la vida i de la família i de les estructures socials que sorgeixen de la família en parlar de la propera celebració del Sínode de les Famílies; i també en la singularitat i la importància del tema de l'ètica i de l'amor i la defensa de la vida, una tasca oberta i no únicament confessional.

L'Arquebisbe Mons. Joan-Enric Vives presidí l'Eucaristia posterior a les primeres ponències, dutes a terme pel Dr. Francisco J. Alarcos, i després de l'Eucaristia va lliurar la «missió canònica», als mestres i professors de religió, amb la qual reben l'encàrrec per ensenyar en nom de l'Església en els diversos nivells formatius de l'escola pública i privada.

Bioètica

El Dr. Francisco Alarcos, Director de la Càtedra Andalus de Bioètica de la Facultat de Teologia de Granada, va començar amb una àmplia i enriquidora reflexió sobre els valors que implica la pròpia expressió «bioètica» («l'ètica i la vida») i molt especialment en l'aplicació pràctica «en dues etapes que són claus: en l'inici de la vida, quan es poden plantejar qüestions com l'estatut ètic de l'embrió humà, l'avortament, la fecundació in vitro, etc.; i, d'altra banda, els dilemes que es plantegen en situacions terminals de la vida, com l'eutanàsia, el suïcidi assistit o la limitació de tractaments terapèutics, entre d'altres».

Tot i que la professió mèdica ha elaborat diversos codis ètics per tractar alguns dels dilemes que esmenta el ponent (dilemes, va puntualitzar, «que afecten tant a creients com a no creients»), aquests codis, que parteixen bàsicament del principi deontològic hipocràtic de «no maleficència» (el metge mai no pot actuar per fer mal al pacient), han d'anar evolucionant per tal de donar respostes als problemes que es deriven precisament del desenvolupament tecnològic de la ciència mèdica, els quals fan possible «prolongar la vida d'una manera extraordinàriament inhumana».

Les Jornades es van tancar amb la intervenció del Dr. Francesc Torralba, Catedràtic de Filosofia de la Universitat Ramon Llull, que va desenvolupar les ponències «La gestió ètica de la vida no humana. Nocions d'ecoètica» i «Els comitès d'ètica com a òrgans de deliberació i presa de decisions», i a la tarda parlà d'«Acollir la vulnerabilitat i potenciar l'autonomia».

El Dr. Torralba parlà sobre una missió bàsica d'una bioètica inspirada en un humanisme cristià. En parlar de la vulnerabilitat, va explicar les seves diverses formes i tipus que es manifesten en l'ésser humà: tant la infància com la vellesa, com l'orgull o l'enamorament ens fan vulnerables. Pel que fa a l'autonomia, va partir de que hom vol ser autònom, en el sentit de portar una vida pròpia sense dependències externes o internes.

Festa de Sant Gil a Núria

L'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra, Mons. Joan-Enric Vives, va presidir el dilluns dia 1 de setembre la diada festiva de Sant Gil, al Santuari de la Mare de Déu de Núria, Patrona del Bisbat d'Urgell. Hi assistiren les M.I. Autoritats encapçalades pel Conseller de Territori i Sostenibilitat de la Generalitat de Catalunya, Hble. Sr. Santi Vila; el President de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, Sr. Enric Ticó; el Diputat a Corts Excm. Sr. Pere Maciàs; els M.I. Alcaldes de Querol i Ribes de Freser, II-Ima. Sra. Immaculada Constans i II-Im. Sr. Marc Prat; l'Excm. President de la Diputació de Girona; i altres Alcaldes, Diputats i representants d'institucions polítiques i socials.

A la seva arribada al Santuari l'Arquebisbe fou rebut per l'Hble. Sr. Conseller i pels Rectors *in solidum* de la Vall de Ribes de Freser, Mn. Joan Perera i Mn. Joaquim Cebrián, que participava per primera vegada en la diada de Sant Gil després del seu nomenament com a Rector en substitució de Mn. Melcior Querol, que també estigué present a la festa. Acompanyaven l'Arquebisbe d'Urgell, l'II-Im. Vicari General de la Diòcesi, Mn. Josep M. Mauri; Mn. Salvador, prevere d'Argelès i Canonge representant de Perpinyà i Mn. David Codina.

Després de la salutació inicial amb el poble fidel i les autoritats tingué lloc la solemne celebració de l'Eucaristia de Sant Gil amb la presència de les M.I. Autoritats i la ja tradicional dels pastors que honoren Sant Gil com el seu Sant Patró. A la seva homília Mons. Vives exhortà els fidels a viure l'alegria de l'Evangelí que ens proposa el Sant Pare Francesc. L'Església ha de ser en un món marcat per múltiples ferides com l'odi, l'enveja, les lluites, les guerres, la manca de feina i d'esperança, com un «hospital de campanya» on s'atenguin i es curin les principals ferides dels homes i dones del nostre món.

Celebració a la Parròquia de la Mare de Déu Assumpta d'Isona

La Parròquia de la Mare de Déu Assumpta d'Isona va celebrar el 16 d'agost, el 50è aniversari de l'ampliació i remodelació de l'església parroquial dedicada a la Mare de Déu Assumpta, obra de l'arquitecte Sr. Gabino Lagarriga Bringas, després que l'antiga església parroquial gòtica, fou parcialment destruïda durant la guerra de 1936-1939. També en aquest dia fou inaugurada la restauració de la imatge de la Mare de Déu Assumpta d'Isona, que ha estat promoguda pel Centre d'Estudis d'Isona i Conca Dellà i per la Junta d'obres de la Parròquia amb l'ajuda de l'Ajuntament d'Isona.

L'Arquebisbe d'Urgell acompanyat pel Rector de la Parròquia, Mn. Jesús Navas i per l'II-Im. Sr. Alcalde d'Isona i Conca Dellà, Sr. Constantí Aranda, presidiren els actes commemoratius que tingueren lloc després de l'Eucaristia dominical, dins la qual Mons. Vives administrà el sagrament de la Confirmació a sis joves d'Isona i que fou solemnitzada per la Coral parroquial d'Isona.

La imatge de la Mare de Déu Assumpta d'Isona és obra de l'artista Sr. Josep M. Bohigas i Masoliver, feta el 1946. La peça fou encarregada a l'artista per la família Capmajó-Pla de Barcelona en agraïment de la re-

cuperació de la salut de la seva filla Carmen. Va ser donada a la parròquia d'Isona que es trobava sense imatge titular en haver estat cremat el retaule de l'altar major durant la persecució religiosa de l'inici de la Guerra Civil. Té una alçada de 1,70 m, és de fusta policromada. L'autor per encàrrec de la família, reproduí la cara i alçada de la seva filla en aquesta talla. La imatge ha estat restaurada per la Sra. Vanessa Sòria Pubill, descendent d'Isona, que en el seu parlament va repassar les principals actuacions que s'han dut a ter-

me a la imatge que ara torna a lluir amb la seva bellesa original.

Per la seva part l'historiador d'Isona Sr. Sisco Amorós, va presentar les làpides sepulcral restaurades pel Centre d'Estudis d'Isona i Conca Dellà i col·locades a l'atri del temple. Algú va donar l'ordre de salvar-les i ara han pogut retornar a l'església parroquial. També va explicar el procés de restauració d'altres peces de l'església parroquial com la pila d'aigua beneïda (l'original encara al Museu diocesà i comarcal de Lleida) i la mènsula de Cal Cavaller.

L'II-Im. Sr. Alcalde d'Isona i Conca Dellà agraí la presència de l'Arquebisbe d'Urgell i manifestà la seva satisfacció per l'esforç que, com a poble, s'ha dut a terme per tal de recuperar en el seu màxim esplendor aquests elements del patrimoni arquitectònic, artístic i religiós d'Isona.

L'acte comptà amb la presència de la Presidenta del Centre d'Estudis d'Isona i Conca Dellà, Sra. Susanna Solans, que agraí «la tasca, el suport, les hores i la dedicació» que tants socis, veïns i institucions han dut a terme. També s'hi feren presents familiars del Sr. Gabino Lagarriga i del Sr. Serra contractista de Puigreig, així com del Sr. Bohigas l'escultor.